INTERVIU

PROF. NICOLETA CALAPIȘ

,,Îi încurajez pe elevii mei să aprecieze învățătura, indiferent de notele pe care le obțin.”

1. Care credeți că este cea mai importantă lecție de viață pe care un profesor o poate oferi unui elev?

O lecție importantă, consider că, ar fi faptul de a fi prezent. De cele mai multe ori avem tendința de a ne îngrijora pentru ceea ce urmează să se întâmple sau să ne concentrăm asupra a ceea ce s-a întâmplat. Este crucial să te preocupe și să reflectezi asupra viitorului, dar nu ar trebui să neglijăm prezentul. Să trăiești trecutul este la fel de neproductiv. Exista cu siguranța benefici în a putea reflecta asupra ta și asupra trecutului tău. E bine să acorzi atenție lucrurilor prin care ai trecut și cum te fac ele să te simți contează, dar este important să trăiești în prezent.

2. Care credeți că este motivația corectă care îl ajută pe un elev să exceleze? Sunt notele importante?

Realizările sau mai bine spus sentimentul de satisfacție dat de atingerea obiectivelor. Fiecare obiectiv realizat ne dă încredere în noi și putem să mergem înainte și să ne propunem ca pe viitor să atingem obiective și mai îndrăznețe decât cele pe care le-am atins în trecut. Realizările noastre sunt lucruri cu care ne mândrim și cu care reușim să ne dovedim nouă, în primul rând, și apoi celor din jur că suntem capabili să facem lucruri mărețe.

Notele primite de elevi sunt importante pentru întărirea respectului de sine, pentru sporirea motivației. Performanțele școlare îi ajută pe elevi să își dezvolte spiritul competițional și să învețe din greșeli. Îi încurajez pe elevii mei să aprecieze învățătura, indiferent de notele pe care le obțin. În general elevii care au rezultate școlare bune sunt cei care învață cu plăcere, în schimb elevii care nu sunt obișnuiți să învețe sau nu știu cum să învețe vor încerca să găsească întotdeauna o scuză pentru performanțele lor. Argumentul cel mai folosit, fiind că sunt de părere că ar trebui să fie lăsați să aleagă singuri ceea ce învață pentru a o face cu plăcere.

Deși mulți elevi susțin că pentru ei nu contează notele, ci doar cu ce au rămas ei după învățarea unei lecții, acest lucru nu este foarte adevărat deoarece atunci când iei o nota buna pe lângă cunoștințele pe care le-ai acumulat mai simți și acea satisfacție că munca ta a fost răsplătita. În concluzie, consider că notele au o mare importanță asupra motivării cunoașterii, deoarece ele ne dau un impuls să învățam mai mult și astfel să devenim cei mai buni.

3. Care sunt trăsăturile unui elev ideal? Dar ale unui profesor?

Elevul ideal, din punctul meu de vedere, este acela care gândește liber, este creator și își exprimă cu claritate gândurile și sentimentele. Cred că un astfel de elev este ordonat, își face un program, îl respectă și nu desfășoară activități la întâmplare, pentru că, acestea din urmă, nu formează deprinderi de muncă ordonată și sistematică.

În viziunea mea, nu există profesorul ideal, dar consider că acesta ar trebui să aibă înclinație spre această meserie, deoarece niciun lucru nu va fi bine realizat dacă nu se face și din plăcere. Răbdarea,

după părerea mea, este o condiție esențială a unui profesor, deoarece, consider că, nu toți elevii sunt genii. Competența comunicativă ar fi o altă trăsătura importantă a unui profesor. Ce folos să aibă un bagaj solid de cunoștințe dacă nu este capabil să se exprime clar? Un profesor ideal reprezintă un model demn de urmat, care este caracterizat de valorile perene. Este omul care te poate forma ca om.

4. Cât de important credeți că este profesorul în pasiunea pe care un elev o dezvoltă pentru materia dascălului respectiv? De ce?

Profesorii sunt persoane importante în viața elevului pentru că îi oferă atât educație, disciplină, ghidare, motivare, dar și pentru faptul că uneori devin modele pentru acesta. Profesorii influențează performanțele școlare ale copilului, nu numai prin modul de predare, explicare și evaluare, care și el contează foarte mult. Se știe că un stil de predare rigid și închis poate duce la lipsă de interes și dificultăți de învățare. Însă, ceea ce este extrem de interesant, este faptul că așteptările profesorilor de la elevii lor influențează direct performanțele școlare ale acestora. Mai exact, dacă un profesor își face așteptări pozitive de la un elev, pe care el îl consideră bun și cu potențial, acel elev este încurajat să încerce, să își dea silința, să se ridice la așteptările profesorului.

Relația dintre profesor și clasă se polarizează, în general, în sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau dimpotrivă de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate. Sunt și cazuri când relația dintre elev și profesor nu trece de zona indiferenței. În acest caz, inițiativa trebuie să aparțină profesorului care, ținând seama de legea esențiala a relațiilor afective interumane, potrivit căreia: simpatia și bunăvoința naște simpatie și bunăvoință, antipatia și ostilitatea trezesc sentimente de aceiași calitate, trebuie să dirijeze, să conducă aceste relații și să le structureze pe relații de colaborare.

5. Sunt elevii din prezent diferiți de elevii din generația anterioară? Cum afectează aceste diferențe profesorul?

Cu toții suntem de acord că generațiile nu mai seamănă aproape deloc. Diferențele dintre generații reflectă realitatea diferită în care ne-am maturizat și la care ne-am adaptat. Până la un punct este absolut normal să existe diferențe între generații și nu e un lucru care să pună probleme, pentru care să ne îngrijoram, e firesc ca generațiile să aibă priorități diferite, viziuni diferite asupra unor evenimente, gusturi și preocupări diverse. Dar nu este deloc în beneficiul nimănui să adâncim în mod artificial "prăpastia" dintre generații și să ne menținem într-o lupta de "care pe care", încercând să arătăm că noi suntem mai grozavi și ei inferiori sau invers. Ce putem face constructiv? Să învățam să comunicăm. O bună comunicare face minuni.

Au consemnat

Andreea Mărtinaș, clasa a XI-a C

Ana-Maria Cuciula, clasa a XI-a C

INSULA ,,ASLĂNEȘTIILOR”

Prof. CRISTINA MANDAE

Spectacolul ,,Insula” de Mihail Sebastian a reprezentat cea mai bună realizare a trupei ,,Aslăneștii” de la înființarea sa (în 2013), până astăzi. Întâmplător, aceasta marchează și o cifră ,,rotundă”, adică cea de-a douăzecea piesă montată.

Au fost, de-a lungul anilor, multe realizări notabile. Lista este lungă: ,,Exerciții de conversație și pronunție franceză pentru studenții americani” de Eugen Ionesco (2013); ,,Pop Cira și Pop Spira” de Stevan Stremac (2014, 2015); ,,Doamna Ministru” de Branislav Nusic (2015), ,,Profesorul de Franceză” de Tudor Mușatescu, ,,Începem” de I. L. Caragiale, ,,Titanic-Vals” de Tudor Mușatescu, ,,Cântăreața cheală” de Eugen Ionesco (2016); ,,Art. 214” de I. L. Caragiale, ,,Doctor în Filosofie” de Branislav Nusic (2017); ,,Odisee Siriană” scenariu de Cristina Mandae, ,,Steaua fără nume” de Mihail Sebastian, ,,Exerciții de conversație” adaptare după Eugen Ionesco (2017); ,,Marcel et Marcel. Rochii și mantouri” de Alexandru Kirițescu (2018); ,,Istoria comunismului povestită pentru bolnavii mintal” de Matei Vișniec (2019).

Și mai lungă este enumerarea ,,actorilor” care au făcut posibile aceste reprezentații de succes precum și obținerea diplomelor la numeroasele concursuri și festivaluri la care au participat.

,,Membrii-fondatori" ai trupei au avut meritul de a dovedi că, într-o școală teoretică obișnuită, axată pe discipline specifice profilului real, se poate face teatru cu pasiune, dăruire și exuberanță!

CARINA COVACIU, DRAGAN PASICI, ADRIAN COZMA, MARIO SIMA, SANDRA VEREȘ, ANDREEA POPA, VLAD MILIN, IASMINA SECULI, DEBORA OZARCHEVICI, FLORIN CEICĂ, ANDRA AILINCĂI, LAURA MICĂ-PRUNDEANU, COSMINA CÎRSTEA, SERGIU SÎRCA, DENIS MAKAMUL, ALEXANDRA ȘTIOPU-ȘOACĂ, ANDREEA ȘERBAN, ALEXANDRU ASÎI, MARIA BULIGA și mulți alții au făcut din rolurile lor compoziții originale care au rămas memorabile. Și astăzi sunt evocați ,,cei doi preoți" simpatici și foarte carismatici sau ,,cele trei gaițe" sau ,,profu` de franceză" sau ,,doamna ministru" sau replica lui Eugen Ionesco: ,,Final apoteotic!". De fapt, fiecare spectacol a avut, prin aplauzele și aprecierile publicului, un final apoteotic!

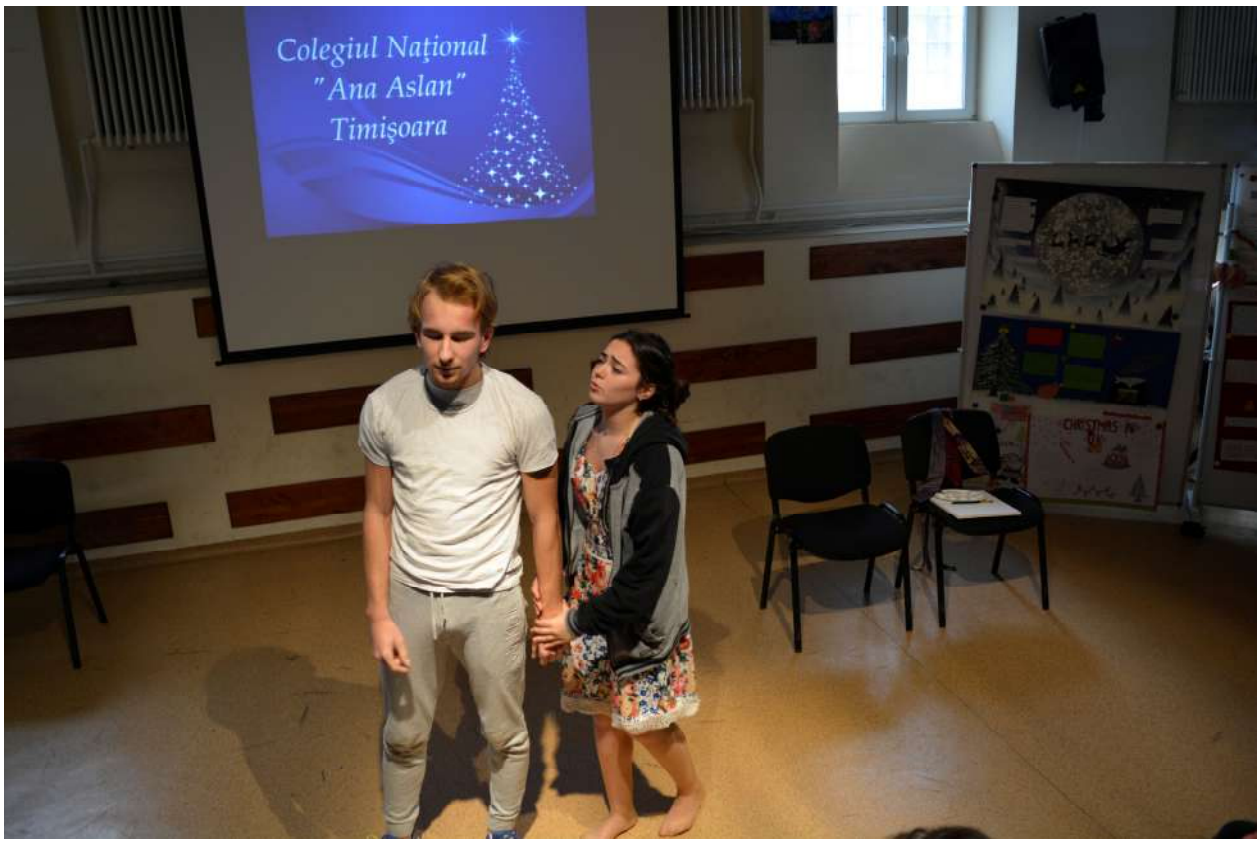

La sfârșitul anului 2018, am avut impresia că ,,Marcel et Marcel" este un spectacol inegalabil! Îl recomandau: subiectul, romantismul și comicul de situații. Dar, se pare că piesa ,,Insula" a fost cea mai inspirată alegere din tot repertoriul trupei. Este o poveste antrenantă, captivantă, plină de nerv, de tensiune, dar și de sensibilitate și expresivitate artistică. Și, mai are ceva în plus: ,,amprenta" puternică pe care interpreții au oferit-o personajelor prin temperamentul, naturalețea și măiestria lor artistică. Fiecare rol s-a pliat pe actorul care i-a dat viață astfel încât personajele au devenit verosimile, obișnuite.

Personajul principal -Nadia- este conturat cu multă emoție și sensibilitate de **ROXANA ILONCA,** din clasa a X-a B.

Directorul Biroului de voiaj, un tip rece, calculat, stăpân pe situație, dar surprinzător și imprevizibil, nu putea fi interpretat mai bine decât de EBE, pe numele complet **ANDREI EBERLING**, din clasa a XI-a B.

Considerat deja un veteran, (a venit la teatru din clasa a IX-a), deși aflat în clasa a XII-a a acceptat un rol care i se potrivește mănușă. Elegant și distins precum un bancher - **PAUL DUȚU**.

Rolurile pe care le-a construit în ultimii doi ani, au fost ,,gândite" atent până la cele mai mici detalii. Rafinat și impecabil - **VLAD GROSU**, din clasa a XI-a B.

Cea care pune suflet în tot ceea ce face, cea care vine întotdeauna cu mare bucurie la repetiții, cea mai devotată trupei este **CLAUDIA STOICA**, din clasa a X-a B. A avut roluri frumoase, jucate cu multă naturalețe, este o plăcere să o urmărești și să-i observi lumina din privire atunci când se află pe scenă.

Discretă și delicată, dar foarte dornică să învețe cât mai multe - **ANGELICA COSTEAN**, din clasa a X-a B.

Ce poți să-ți dorești mai mult decât să joci rolul unui agent de poliție într-o piesă de teatru? **CRISTIAN COSMI**, din clasa a XI-a B, își dorește mai mult: să devină polițist adevărat! Își joacă de minune rolul cu hotărâre și cu autoritate!

Ultimul protagonist al spectacolului este un ,,boboc" și în ale teatrului, dar care promite o mare ascensiune în cadrul trupei: **DENIS HORTEA**, din clasa a IX-a C.

,,Omul din umbră", atent la scurgerea minutelor și a secundelor spectacolului, cel care ne asigură asistența tehnică ,,la moment" este o persoană foarte serioasă și întotdeauna deschisă și receptivă: **VLAD GOZMAN**, din clasa a XI-a D.

Chiar dacă repetițiile au mai produs ,,scântei", chiar dacă de prea puține ori a fost toată lumea prezentă, un lucru e cert: talentul, voința și perseverența învinge întotdeauna. Contează rezultatele care se măsoară în aplauze, laude și diplome!

Spectacolul ,,Insula" de Mihail Sebastian a fost premiat la Festivalul Național de Teatru ,,Copil în Europa", ediția a XII-a, 28.11-03.12.2019, la secțiunile ,,SPECTACOL" și ,,INTERPRETARE FEMININĂ" (Roxana Ilonca - rolul NADIA)

Jos pălăria!

POARTĂ ÎN CER

Prof. GILDA VALCAN

"Trebuie, deci, spartă gheaţa, sau mai curând oglinda, reflectarea, specularea infinită a discipolului asupra maestrului. Şi începută vorbirea."

Jacques Derrida, *Cogito şi istoria nebuniei*, în vol. *Scriitura şi diferenţa*

A fost odată… De fapt povestea aceasta se petrece chiar acum într-un sat de munte, un sat liniştit străbătut de izvoare limpezi, cu oameni frumoşi dăltuiţi parcă în stâncă, cu căsuţe din piatră şi lemn tencuite cu o substanţă stranie, aurie, ceva ce nu întâlneşti decât la căsuţele din acest cătun, cu o şcoală la care preda o tânără învăţătoare, cu câteva magazine, o biserică, un parc, cu copaci sădiţi în faţa fiecărei porţi. Ei da, despre porţile acestor case ar trebui să vorbim mai mult. Nu e deloc întâmplător că aceste case au porţi înalte, de două ori statura omului. Sunt aproape la fel de înalte ca zidurile caselor. Şi sunt din lemn de fag, simple, fără nici un fel de ornamente. Se spune că sunt copia fidelă a unei porţi ce s-a deschis la un moment dat în cer şi toţi cei din sat au putut privi la o lume ce se arăta ochilor lor nesătui de atâta frumuseţe. Nu ştim ce au văzut, nu se povestea despre lumea aceea decât într-o anumită zi a anului în care erau adunaţi toţi copiii satului într-o casă special construită pentru această întâlnire. Acolo, unul din bătrânii satului le spunea povestea şi apoi le cerea să nu mărturisească nimănui taina. Cel ce ar fi vorbit despre lumea aceea dispărea. Nu se ştia unde. Însă…, poate că pe parcursul acestei povestiri vom afla şi noi taina şi vom reuşi să pătrundem cu ochii minţii în lumea aceea ce nu se poate rosti.

Dar această poveste este despre un băiat şi mama lui. Ei bine, la marginea satului se afla o casă diferită de toate celelalte. Era o casă din lemn, simplă, cu o poartă normală, cu ferestre la care se aflau muşcate şi cu o grădină îngrijită şi plină de felurite flori. În această casă locuia băiatul împreună cu mama sa. Tatăl lui dispăruse în urmă cu câţiva ani. Poate povestise cuiva despre poarta din cer…, cine ştie? Nu asta e important aici. Important este să descoperim destinul acestui băiat, destin scris încă înainte de naşterea sa.

Se întâmpla într-o seară de vară. Tânăra femeie se plimba prin pădurea din apropierea casei şi asculta cum seara se lăsa încet peste arbori şi ştia că va trebui cât de curând să se întoarcă, căci nopţile vin mai repede în ţinuturile de munte. Însă nu ştim ce vrajă o făcea să se afunde şi mai adânc în pădure, să se sprijine pe scoarţa răcoroasă a copacilor, să privească cum razele apusului se strecoară printre crengi şi mii de insecte îşi caută drumul spre casă. Privea toate acestea fascinată cu toate că le mai văzuse de multe ori, însă acum păreau ireale, ca şi cum ar fi fost desprinse dintr-o poveste magică. Iar pe chipul tinerei femei stăruia un zâmbet cald ce parcă învăluia totul într-o îmbrăţişare duioasă. Nu-şi putea aminti nimic, nici măcar propriul nume căci părea că întreaga pădure vrea să-i mărturisească ceva, ceva ce nu putea fi auzit de nimeni. S-a aşezat obosită pe o piatră şi a adormit. În vis se făcea că a pornit într-o călătorie. Se afla undeva pe un drum între două oraşe şi nu ştia înspre care să o pornească. Pe acest drum de mijloc a întâlnit un tânăr, un tânăr ce mai apăruse în visele ei de multe ori însă despre care nu ştia nimic. A încercat să-şi continue drumul dar tânărul a împiedicat-o dorind să o îmbrăţişeze ca şi cum ar fi aşteptat dintotdeauna să o întâlnească. Speriată tânăra femeie s-a ascuns în spatele unor ruine. Tânărul a urmat-o. Se simţea obosită şi lipsită de orice putere aşa că s-a aşezat pe pământ şi a închis ochii. Atunci tânărul, liniştit şi foarte delicat, s-a ghemuit deasupra trupului tinerei femei. Şi ea a deschis ochii privind cerul ce părea transformat într-o imensă oglindă şi-n care vedea imaginea ei şi a tânărului ca într-o îmbrăţişare simbiotică, veşnică. S-a trezit atunci şi a ştiut: aştepta un copil, un băiat special, deosebit de toţi ceilalţi, un băiat care va cunoaşte ca ea tainele dinaintea vieţii şi a morţii. Numai astfel putea să-şi explice visul prin care copilul îşi anunţa naşterea.

Acum băiatul era destul de mare şi într-adevăr se dovedea a fi cu totul special. Îi plăcea să-şi petreacă mult timp studiind şi făcând experimente într-un laborator moştenit de la tatăl său care fusese un renumit chimist. Timpul care-i mai rămânea şi-l dedica plimbărilor prin pădure şi picturii. Nu exista nici o singură clipă în care să stea liniştit, fără nici o preocupare. Mama sa încerca să-l îndemne puţin la visare, sau la contemplarea celor ce se află dincolo de fenomene, însă el nu prea înţelegea la ce se referă ea, la ce ar fi folosit o astfel de practică meditativă, şi era uimit şi chiar devenea suspicios atunci când descoperea că, prin simplă intuiţie, mama lui ajungea la aceleaşi concluzii pe care el le obţinea după cercetări îndelungate. De exemplu: descoperise o insectă pe care n-o putea cataloga conform atlaselor pe care le deţinea aşa că s-a

apucat să o studieze în amănunţime. Era o insectă neagră, cu o carapace dură care trăia în întuneric şi nu părea nicidecum ca ar face parte din aceeaşi specie cu albinele aşa cum sugerase mama. De unde îi venise ideea? "Ce ignoranţă!", gândise băiatul. Dar, după câteva săptămâni de cercetare, a trebuit să pună necunoscuta insectă în aceeaşi clasă cu… albina. "De unde ai ştiut?", a întrebat-o. "Nu e atât de greu, bineînţeles că nu pot şti cu siguranţă, însă pot observa felul de a fi. Ca la oameni. E ceva dincolo de piele, dincolo de aspect, dincolo de tot. Ca şi cum simpla prezenţă ne mărturiseşte despre lumea din care face parte această fiinţă necunoscută. Trebuie doar să priveşti în sufletul ei. "Of, ce fel de explicaţie este asta? Nu înţeleg nimic. Nu are nici o bază ştiinţifică!" "Dar şi în ştiinţă se întâmplă la fel", îi răspundea mama, "numai că în ştiinţă se dau mai multe nume lucrurilor intermediare care leagă fenomenele între ele şi aşa se ajunge să pierdem din vedere ansamblul vieţii. Căci toate au un rost şi în încercarea noastră de a vedea ce este un lucru sau altul uitam…" Dar băiatul nu mai asculta. Ajunsese la concluzia că mama lui nu ştia mai nimic şi nu avea nici un rost să mai poarte vreo discuţie de acest gen. Da, avea intuiţii bune, însă ce demonstra asta? Se gândea că ar fi fost mult mai bine să lase croitoria la o parte şi să se aplece asupra studiului pentru a-şi confirma sau infirma intuiţiile. Cum adică asta ar fi dus la uitare? Nu înţelegea. Citise undeva, într-un dialog platonician, despre o teorie prin care se afirma că scrisul ar fi dus la slăbirea memoriei şi la îngustarea spiritului. Poate, însă nu putea să-şi închipuie cum studiul ştiinţific, raţional ar fi putut diminua spiritualitatea. O accentuează, o dezvoltă, îţi poate da cunoştinţe uimitoare despre diferite lucruri pe care altfel le-ai fi privit ca simple forme frumoase sau urâte. Însă, cât miracol în a descoperi, în a demonstra, în a afla… Citea mult, însă numai cărţi ştiinţifice. Avea rafturi întregi cu astfel de cărţi pe care le studia în fiecare zi. Cursurile de la şcoala din sat i se păreau mult prea uşoare şi-şi privea învăţătoarea ca pe o doamnă drăguţă şi folositoare colegilor săi care preferau să se joace şi să asculte poveşti magice însă fără nici o noimă. Ce să le faci, gândea tânărul, nu are cine să-i îndrume cu adevărat.

Ei, în această clipă s-a gândit că nici el nu are un îndrumător, că a fost lipsit de prezenţa tatălui care ar fi putut să-i deschidă şi alte căi în cunoaştere. S-a întors mâhnit acasă şi aproape că nu s-a atins de cină. Era mult prea preocupat de ideea că nu avea îndrumător… Cineva, cineva care să-i poată arăta un sens, care să-i îndrume către adevărata cunoaştere despre care citise în cărţile atâtor alchimişti. "Poţi să-mi spui ce te frământă?", îl întrebă mama, "te-a supărat cineva, s-a întâmplat ceva?", "Nu, nu s-a întâmplat nimic. Oricum n-ai înţelege.", "De ce spui asta? Ce nu înţeleg? Ce te frământă?", "Nimic." Şi tristeţea mamei crescu; observase că fiul ei se depărta din ce în ce mai mult de ea, că nu-i mai mărturisea gândurile şi încetase să-i mai arate chiar şi rezultatele cercetărilor sale. Înainte de asta obişnuiau să-şi povestească visele, să se plimbe uneori împreună, să aşeze masa de seară şi să privească apusul de soare. Şi chiar dacă la fiecare vers pe care frumuseţea gesturilor sau a naturii îl aşterneau pe buzele mamei fiul răspundea cu o explicaţie ştiinţifică, faptul că erau împreună îi făcea foarte fericiţi şi fiecare zi părea sculptată într-o marmură caldă.

Neputând pătrunde în gândurile băiatului, neputând să-şi dea seama ce l-ar putea supăra atât de tare şi observând că încercările ei de a-l alina, de a-l face să zâmbească şi să privească frumuseţea pe care zilele de vară o aduceau în jurul casei, mama se hotărî să nu-i mai pună nici o întrebare, să-l înconjoare cu delicateţe şi înţelegere, să-l asculte când va binevoi să-i vorbească şi să se ocupe ca şi până acum să nu-i lipsească nimic. Aşa că s-a apucat iar să croiască rochii din materiale delicate pentru femeile din sat. Îi plăcea să-şi lase palmele să alunece pe ţesătura moale, să asculte sunetul melodios pe care îl scotea pânza când foarfecele o tăia. Era ca un suspin prelungit şi abia auzit, însă femeia ştia că acest sunet îi putea mărturisi dacă linia viitoarei rochii se va mula desăvârşit pe trupul celei pe care o va purta sau dacă ar fi fost mai bine ca ţesătura să primească o altă croială. Nu era un simplu act de croitorie, era o magie şi ca în orice magie trebuia să dăruieşti şi să asculţi cu atenţie cele pe care le mărturisesc lucrurile din jurul tău. La fel se întâmpla şi cu florile din grădina sa, părea că fiecare în parte cerea să fie sădită într-un anume loc şi, fără să fie gândită într-un anume fel, grădina şi-a găsit singură ordinea şi era acum cea mai frumoasă şi cea mai armonioasă dintre grădinile existente în sat. Tot aşa şi cu casa lor, lucrurile din ea păreau a-şi avea fiecare rostul şi nimic nu era la întâmplare. Camerele de la parter adăposteau un hol, biblioteca în care îşi petrecea timpul băiatul, atelierul de croitorie al mamei şi un salon micuţ în care obişnuiau pe vremuri să-şi petreacă serile. La etaj erau trei dormitoare şi o baie, iar în subsol se aflau bucătăria şi laboratorul. În toate domnea o ordine liniştită iar culorile obiectelor din casă se armonizau firesc. Şi toate acestea pentru că mama băiatului trecea dimineaţa prin fiecare încăpere şi asculta liniştea din ele. Dacă ceva ar fi fost nelalocul lui ea şi-ar fi dat seama imediat şi ar fi intervenit. Se gândea că dacă micul lor univers ar fi senin şi frumos amenajat atunci şi tânărul şi-ar găsi liniştea şi ar reuşi să se întoarcă la ea pentru a mai petrece seri liniştite în micul salon sau pentru a-şi bea ceaiul de dimineaţă în bibliotecă timp în care ea şi-ar povesti visele de peste noapte iar el îi va demonstra una din ecuaţiile sale interminabile.

JURNAL DE BORD (II)

ANDREEA SDIRA-MEZIN

Vorba românului, călătorului îi stă bine cu drumul. Încă din luna august am plănuit plecarea în Austria, mult așteptată, mult dorită, după o perioadă plină de proiecte foto și muncă.

Cu gânduri multe și câteva temeri am stabilit traseul, Timișoara Kaprun (Austria) aproape 1.000 de kilometri. Testasem deja drumul în vară, avusesem un proiect foto în Salzburg, o nuntă, însă nu avusesem rulota în spate, iar acum este iarnă, alte condiții de drum. Cu o lună înainte de plecare am hotărât să testăm băbuța noastră (Rulota) înainte de marea escapadă, așa că, în 21 decembrie am pornit spre Sibiu, Emi dorea să vadă târgul de Crăciun, deci era cea mai potrivită locație.

Zis și făcut, dimineața la ora 5 am pornit la drum, în patru ore am ajuns. Ne-am oprit la Biserica Fortificată din Cristian, un loc superb încărcat de istorie. Doamna Maria (cea care se ocupă de întreținerea monumentului) ne aștepta veselă în poartă. Ne-a arătat rapid rostul campingului (eram doar noi) și ne-a salutat la fel de voioasă.

Fiind în perioada sărbătorilor, am împodobit repede rulota cu luminițe și am montat la fel de repede micul nostru brăduț, se simțea magia, eram bucuroși, entuziasmați, după o perioadă aglomerată, sosise concediul mult visat, Emi m-a trezit din vis:

- Mama, suntem la castel, ce frumos, uite două pisici (nu exista niciun pericol, curtea era închisă, așa că am lăsat-o în voia ei, să exploreze zona).

În scurt timp apare din nou doamna Maria cea veselă (trecuse de 60 de ani, însă vârsta nu își arăta semnele prea adânc pe chipul ei).

- Am venit să prăjituresc în bucătăria de vară, spuse ea.

Emi, glonț lângă ea:

- Pot să vin și eu? (cu glasul inocent, ochii strălucind de bucurie și părul vâlvoi, fără a aștepta un răspuns concret, înțelesese din priviri că era permis, se îndepărta ușor spre mica bucătărie).

Miros de lămâie, portocală, cozonac și turtă dulce. Spre seară am pornit spre centrul Sibiului, multă lume, foarte multă lume, am hotărât să servim un ceai pe terasa noastră preferată (unde în vară savuram opere clasice cântate la vioară), până se mai domolește agitația.

Un amalgam de mirosuri, sunete, veselie copilărească, magie și lumini, un salut vesel mă trezește din visare, nu mă așteptam ca chiar și aici să întâlnesc cunoscuți.

Dorin glumește:

- Ce să faci dacă ești o vedetă, și râse strașnic.

Între învârtitul amețitor în roata panoramică și plimbarea cu trenulețul Moșului, am reușit să îmi limpezesc gândurile, ne plimbam fără o direcție anume, era ceva magic, o atmosferă veselă și îmbietoare. Emi a căzut istovită în patul rulotei iar noi ne înșiram gândurile la un pahar de vin fiert.

De dimineață am pornit către Mănăstirea Brâncoveanu în Sâmbăta de Sus, drumul nu a fost foarte lung, doar presărat de întrebările Emiliei:

- Mami, sigur mergem la Castelul Zânelor? Vreau suc de mere cu scorțișoară, mai avem mult?

Vizitasem castelul de trei ori, nu eram dornică de același peisaj, voiam puțină liniște (după seara precedentă).

- Sigur mergem Emi, ajungem imediat ce plecăm de la mănăstire. Am stat în liniștea păduricii ce împrejmuia mănăstirea fără să realizez trecerea timpului. Era un loc desăvârșit. Mâneca gecii se mișcă:

- Mami, mergem la castel?

Castelul Zânelor, Moș Crăciun, suc de mere cald, soare și pârâul agitat din spatele acestuia.

Seara, un film bun în rulotă (deși plănuisem o nouă ieșire în centru, am renunțat cu toții), căldura familiei, miros de ceai aromatic și câteva lacrimi la finalul filmului.

A treia zi o nouă ieșire în centrul orașului, câteva cadouri cumpărate în grabă, o cafea bună iar seara spre casă, îi promisesem Emiliei că în 24 decembrie vom merge cu colinda.

„A EDUCA UN COPIL ÎNSEAMNĂ A OFERI UN MODEL...”

Prof. ADINA MARIA GUGONATU

Şcoala reprezintă locul în care se formează noi abilităţi şi competenţe necesare pentru alegerea profesională de mai târziu, acumularea de cunoştinţe din diverse domenii de activitate care să formeze in rândul elevilor ceea ce numim cultură generală atât de necesară pentru o bună funcţionare socială, cognitivă.

Rolul şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj imens de cunoştinţe, ci şi de a stimula calitatea de om. Ora de dirigenţie este benefică în acest sens şi poate contribui la atingerea acestui obiectiv major de valorificare a abilităţilor de inter-relaţionare, de asumare a responsabilităţilor, de cultivare a capacităţii de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese şi aspiraţii care sa-l ajute pe copil in alegerea traiectoriei profesionale de mai târziu.

Şcoala a rămas punctul de pornire al orientării şcolare şi profesionale prin acţiuni de informare asupra posibilităţilor de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale şi a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii îşi decid viitorul şi ponderii de implicare a părinţilor în alegerea şcolii şi a profesiei pe care copii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil şi dacă aceasta din urmă are disponibilităţi intelectuale.

Iată deci că şcoala are roluri dintre cele mai diversificate si anume: rol de transmitere de noi cunoştinţe, rol de conturare, formare si dezvoltare de competenţe şi abilităţi şcolare/ profesionale, rol de valorificare a abilităţilor de inter-relaţionare, rol de însuşire a unor atitudini pozitive în relaţie cu sine dar şi cu ceilalţi, rol de cultivare a capacităţii de a lua o decizie, rol de gestionare a situaţiilor tensionate, conflictuale, rol de conturare a respectului faţă de propria persoană dar şi faţă de ceilalţi, cu alte cuvinte rol de dezvoltare morală, socială, psihică dar şi intelectuală.

Dacă rolul şcolii se intersectează cu rolul familiei atunci şansele de îndeplinire cu succes a acestor îndatoriri profesionale - în cazul cadrului didactic si familiale în cazul celor două figuri parentale este încununat de succes iar beneficiarul direct - în acest caz copilul respectiv elevul nostru va dispune de un

climat familial/ şcolar echilibrat, securizant care va contribui la formarea unor trăsături caracteriale pozitive, la apariţia sentimentului de încredere în sine, în propriile competenţe şi abilităţi şi la dezvoltarea respectului faţă de valorile morale.

Putem spune astfel că această fuziune şcoală-familie nu face altceva decât să ajute copilul de azi şi adultul de mâine să facă faţă cu succes situaţiilor dificile de viaţă, să-şi reprime frustrarea şi agresivitatea si să construiască relaţii afective pozitive cu cei din jur.

A educa un copil inseamă a oferi un model de conduită care să fie în concordanţă cu cerinţele şi necesităţile societăţii în care acesta trăieşte, dar şi a cultiva valori precum: respect, politeţe cinste, corectitudine, sinceritate, altruism, implicare, devotament.

Totodată educaţia presupune şi impunerea anumitor norme şi reguli de comportament care să contribuie la formarea si persistenţa valorilor enumerate anterior şi care odată asimilate şi interiorizate să devină trăsături caracteriale pentru copil.

Alături de toate acestea educaţia impune anumite rigori si exigenţe venite din partea celui implicat in derularea acestui proces, în special din partea mediului familial. Astfel, părinţii au misiunea de a găsi metode adecvate realizării cu succes a acestui demers, şi de a nu fi in relaţia cu propriul copil nici foarte exigenţi şi autoritari dar nici foarte permisivi sau hiperprotectivi. Un părinte mult prea exigent sau autoritar impune copilului norme si reguli de conduită pe care în viziunea sa cel mic este dator să le respecte fără discutarea lor, și de multe ori fără exemplul venit din partea adultului care transmite pe cale orală, verbală mesajul: nu fi agresiv, evită bătaia, nu jigni, în timp ce el în plan comportamental face exact ceea ce interzice copilului său să facă adică este agresiv, foloseşte un limbaj vulgar, ameninţă colegii de serviciu cu bătaia şi astfel copilul nu face decât să asimileze şi să interiorizeze ceea ce vede şi aude spre indignarea autorităţii parentale.

Dacă vrem să oferim o educaţie de calitate copiilor noştri sau elevilor noştri atunci este imperios necesar să ne evaluăm propriile reacţii, atitudini şi comportamente şi să transmitem în exterior exact ceea ce dorim să vedem ulterior la elevii respectiv copiii noştri. Rolul nostru atât în calitate de profesori, psihologi sau părinţi este decisiv in formarea personalităţii copilului, în dezvoltarea sa socială, psihologică, cognitivă, profesională.

Educaţia presupune un proces complex şi de durată care începe in mediul familial şi se continuă în mediul şcolar însă de multe ori copilul vine la şcoală cu anumite atitudini, comportamente si tipare valorice preluate de la cele 2 figuri parentale sau de la persoana care îngrijeşte copilul. Aceste tipare comportamentale, atitudinale sunt de multe ori neconcordante cu cerinţele climatului şcolar. Astfel întâlnim carenţe educative concretizate prin: capricii, dificultăţi de adaptare, agresivitate, stări de agitatie, dezinteres faţă de mediul şcolar, refuzul de a participa la activităţile grupului clasă, indisciplina.

Cadrul didactic intervine în procesul instructiv- educativ şi încearcă o amelioare a acestor carenţe educaţionale dar fără sprijinul familiei - locul de provenienţă al copilului, încercările lui sunt zadarnice, întrucât marea majoritate a timpului acesta îl petrece acasă alături de membrii familiei sale de la care învaţă norme, reguli, valori si tipare atitudinal - comportamentale. În astfel de situaţii şcoala şi familia sunt datoare sa conlucreze şi să creeze împreună un climat propice pentru dezvoltarea normală şi armonioasă a copilului.

FIZICA

Prof. CECILIA ROIBAN

Noţiunile de bază din fizică: fenomen fizic, mărime fizică, lege fizică şi experiment au aplicaţie în toate domeniile de activitate deci în viaţa noastră.

Dintre capitolele fizicii mecanica este implicată direct în explicarea mişcărilor efectuate de sportivi şi de obiectele pe care le folosesc. Aparatele pe care le folosesc în pregătire sunt aplicaţii ale fizicii.

Cum se explică, de exemplu, faptul că un fotbalist înscrie un gol din corner? Cât suntem de miraţi când un jucător a înscris din lovitură liberă un gol care părea imposibil?

Fizica are răspuns la aceste întrebări.

O minge de fotbal care nu se roteşte în aer are traiectoria o parabolă.

În rotaţie rapidă mingea (,,cu efect") are o traiectorie care induce în eroare pe fotbalişti. La fel este şi în tenis.

Desenăm liniile de curent şi reprezentăm vitezele în diferite puncte în jurul mingii, pentru translaţie şi pentru rotaţie.

Suprapunând cele două curgeri se obţin viteze de curgere diferite de o parte şi de alta a mingii privit din direcţia mişcării de translaţie (din faţă sau din spate).

Rezultă o forţă de împingere laterală. Acest fenomen studiat de Magnus poartă numele de efect Magnus.

Ne întrebăm uneori de ce jucătorii se deplasează în spate atunci când primesc mingea de la un coechipier.

Aceasta este o aplicaţie a principiului fundamental al dinamicii.

Principiul fundamental al dinamicii are următorul enunţ: Forţa produce variaţia impulsului unui corp, fiind proporţională cu variaţia impulsului şi invers proporţională cu timpul cât se produce această variaţie (durata). La fel în cazul în care un jucător primeşte mingea care vine de la un partener cu o viteză mare, face ca impulsul ei să scadă.

În proba de aruncare a suliţei, atletul porneşte şi alergând din ce în ce mai repede, aruncă suliţa cu viteză mare. La început suliţa are viteză nulă. Ca urmare a efortului muscular dezvoltat de aruncător impulsul suliţei, în momentul aruncării va fi diferit de zero. Dacă în timpul primirii mingii jucătorul lasă mâna să meargă înapoi, durata scăderii impulsului creşte iar efortul depus de jucător se micşorează. Forţa exprimă acţiunea (mecanică) exercitată de un corp (jucător, atlet) asupra altuia (minge, suliţă).

Mişcările pe care le face un jucător sunt studiate cu ajutorul unei tehnici numite cronofotografie. Pe acelaşi suport fotografic se înregistrează imaginile succesive ale unei mişcări sub acţiunea luminii unui stroboscop.

Imaginea rezultată permite studierea detaliată a traiectoriei mingii. Ea permite aflarea acurateţei mişcării sportivului.

Tehnicile de observare şi studiere a mişcărilor s-au perfecţionat continuu.

În tenis se poate stabili în funcţie de poziţia jucătorului pe teren şi de viteza loviturii, care este lovitura cea mai eficientă, lovitură pe care să nu o poată intercepta adversarul.

De ce în gimnastică, la aterizările de pe aparate gimnaştii îndoaie genunchii?

Deoarece centrul de greutate al gimnastului coboară atunci când îndoaie genunchii şi ajunge în echilibru stabil. Stabilitatea corpului respectiv echilibrul are o enormă importanţă şi în tenisul de câmp.

Menţinerea echilibrului depinde de poziţia capului, poziţia părţii superioare a corpului şi poziţia piciorului. Poziţia capului trebuie să fie dreaptă şi liniştită. Picioarele trebuie să fie mai depărtate.

Poziţia corpului trebuie să asigure o poziţie corespunzătoare a centrului de greutate astfel încât verticala dusă prin centrul de greutate să cadă în interiorul bazei de susţinere.

În baschet de ce trebuie acoperită aruncarea? Pentru ca mingea să aibă traiectoria necesară ajungerii în coş.

De ce folosesc praful de magneziu, îndeosebi la bară sau paralele?

Pentru a modifica valoarea forţei de frecare.

De ce în patinajul artistic, la piruete, sportivii ridică mâinile în partea finală a acestora.

Aceasta este o aplicaţie a momentului de inerţie. Prin ridicarea mâinilor se modifică distanţa faţă de axul corpului şi creşte viteza de execuţie.

Ecuaţia lui Bernoulli se aplică la măsurarea presiunii arteriale.

Conform ecuaţiei lui Bernoulli, când un lichid curge de-a lungul unui tub de curent orizontal cu secţiune variabilă viteza lui variază el fiind încetinit sau accelerat.

Viteza de circulaţie a sângelui în arterele în care diametrul vasului se micşorează, datorită depunerilor de pe vasele de sânge, creşte conform ecuaţiei lui Bernoulli. Fluxul poate deveni turbulent. Ca urmare apar vârtejuri în zona inimii. Turbulenţa în apropierea inimii provoacă murmur cardiac. Pe de altă parte scăderea presiunii determină deplasarea peretelui arterei spre interior.

Tehnicile folosite de kinetoterapeuţi sunt tot aplicaţii ale fizicii.

Activităţile sportive sunt legate din ce în ce mai mult de lucrul în echipă. În cadrul echipei medicul, kinetoterapeutul, psihologul, nutriţionistul şi nu în ultimul rând antrenorul îşi au rolul lor. Succesul sportivului depinde şi de munca acestora. Voi adăuga şi rolul fizicianului ca o noutate şi ca un nou membru în echipa sportivului.

Principiul inerţiei are o mare aplicativitate în viaţa de toate zilele. Ştiaţi că inerţia înseamnă lene?

Corpurile tind să-şi păstreze starea în care se află. Pentru a fi scoase din această stare trebuie să se acţioneze asupra lor. De aceea sportivii au nevoie de antrenori şi elevii au nevoie de profesori.

DIN UNIVERSUL ÎNCÂNTĂTOR AL POEZIILOR

PAUL DUȚU, clasa a XII-a A

,,Mă frământă o întrebare:
Există posibilitatea ca într-o zi să mă aflu
printre opțiunile tinerilor cu preocupări culturale?”

DIN PLANUL SENTIMENTAL

Aspecte nedezvăluite,
Sub lacăt, oțelit în timp.
Amestec ciudat de regrete,
Lăsat activ, în timp.
Un amalgam de contraziceri,
Erupt violent, în timp.
Ședință aspră de preziceri
Lacrimogenă, în timp.

VORBESC SINGUR

Cu mine, fiind singur,
Discut destul de des.
Imaginând, desigur,
Scenarii se interes.

Cu replici nerostite
Condimentez iluzia
Și cu porniri oprite
Argumentez aluzia,
În realitatea dură,
La o intenție pură.

STRES

Reținută-ntre hotare de spațiu și timp obscure,
Dorința de muncă pare o zilnică provocare.
Pesimismul cotidian închide etanș supapa
Rezervorului de visuri. Sistematic, apăs clapa
Spre o gamă de speranțe, și privesc, tăcut, viitorul
Cu un aer optimistic, intens când apare somnul.

DE LA ECOLOGIE CREȘTINĂ LA „ECOLOGIE” SPIRITUALĂ

Prof. IOANA COSMINA BOLBA

„Și cerul zidește ecoul divin cu suflet natura răspunde: Amin!”

Biserica creștină este pusa azi în fața multor provocări, care frământă lumea contemporană, odată cu transformările de ordin social, economic și politic. Se cunoaște faptul că Ortodoxia pune accent pe transformarea sufletească a credincioșilor săi. Dar a privi în perspectivă creștină problemele societății contemporane este o sarcină pe cât de urgentă, pe atât de dificilă din cauza complexității acestor probleme.

Una din aceste probleme care frământă omenirea este și cea ecologică, care are grave implicații morale pentru întreaga omenire.

Ecologia, în înțelesul ei de disciplina umanistă este "o interrelație dintre natură, societate si om". Problematica ecologică este axată pe ideea că omul este în curs de a distruge echilibrul planetei prin efectele poluării și supra-poluării, prin secătuirea rezervelor naturale. Această problemă este receptata atât de oamenii de știință, cât și de conștiința creștină.

Acuitatea și gravitatea ecologiei reiese mai ales din faptul că, mulți specialiști atrag atenția că actuala criza ecologica este mai mult decât un fenomen planetar.

După învățătura creștină, raportul moral al omului fata de natură se cuprinde în cuvintele lui Dumnezeu la creație: "Creșteți si vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți și stăpâniți peste peștii mării, păsările cerului, peste dobitoace si peste toate viețuitoarele ... Iată Eu am dat vouă toată iarba ce face sămânța ... și tot pomul care are întru sine rod cu sămânța de semănat, vor fi vouă de mâncare" (Facere I, 28-29). Prin aceste cuvinte i se dă omului o autoritate relativă de stăpân al naturii. Omul a fost așezat încă de la creație în mijlocul naturii.

După căderea în păcat a primilor oameni, natura nu l-a mai recunoscut ca stăpân, revoltându-se si ea împotriva omului. (Înțelep. lui Solomon XVI, 24). Viața în natură s-a dezorganizat, devenind dușmănoasă omului. Stăpânirea omului asupra naturii s-a transformat în necesitatea de a-si apăra existența împotriva calamităților naturale și de a lupta cu spinii si pălămida (Fac. III, 18-19). Păcatul, care a perturbat ordinea morală și natura, nu-i mai lasă omului decât o singură cale să iasă învingător și anume prin muncă, într-un proces de îndelungă dezvoltare istorică ca, singura cale spre restabilirea dominației morale asupra naturii.

Stăpânirea omului asupra naturii devine o realitate numai printr-o muncă susținută și stăruitoare, prin efortul creator al civilizației și culturii. Prin muncă omul cercetează si cunoaște puterile si legile fenomenelor naturii.

Relația omului cu natura condiționează armonia fizica si biologică. Omul nu poate sa existe fără aer, apă, soare, și alte elemente ale lumii.

Tehnologia înseamnă o creștere a forței omului care poate fi în bine sau în rău. Întrebuințarea egoistă a tehnicii, în scopuri dezastruoase, are urmări grave în echilibrul biologic producând poluarea. De felul cum este orientată tehnica depinde soluționarea marilor probleme ale omenirii. "Nu tehnica poartă vina pentru poluare, ci reaua întrebuințare socială a ei, care tine prea puțin cont de persoană".

Analizând relația omului cu natura se poate foarte ușor vedea cum omul o distruge când este stăpânit de păcat, prin războaie care distrug vieți omenești și dezorganizează natura, războaie pe care le uneltesc cei lacomi în scopul de a-și mări profiturile și sfera de exploatare.

Evenimentele climaterice din ultimul timp (incendiile devastatoare din Australia, zăpada din Dubai, temperaturile de 18°C din Antarctica, etc.) atrag un serios puternic semnal de alarmă că, planeta noastră se ”revoltă”.

Dacă ecologia ne dă o perspectivă ”sănătoasă” a vieții pământești, ecologia spirituală ne plasează în zona de ”sănătate” sufletească. Grija pentru ”ziua de mâine”, goana după bani și bunăstare materială, consumismul denaturat al societății în care trăim, ne ”sărăcește” paradoxal , spiritual.

Postul Mare, sau **Postul Paștilor**, este perioada de pregătire pentru Sfintele Paști, fiind asemănat cu o călătorie duhovnicească către **Săptămâna Patimilor** și **Înviere**. Este un timp liturgic, din cadrul **Triodului**, de mare *nevoință* sufletească și trupească în care se îmbină cele două feluri de postire: postul ascetic și postul total. Este numit "mare" pentru că este cel mai lung și cel mai important dintre toate posturile. Curățenia generală atât de binecunoscută nouă, să fie împletită cu ”curățenia” sufletească și trupească prin post și spovedanie. Să trăim un cantonament duhovnicesc spre purificare și regenerare sufletească și trupească. Învierea Domnului e și un prilej de ”înviere” a naturii. Primăvara toate răsar din nou pentru noi.

De aceea, azi mai mult ca oricând, creștinul are datoria de a viețui în așa fel, încât sa păstreze toate în perfectă armonie, care au fost rânduite de înțelepciunea divină, deoarece "toate sunt solidare cu destinul omului, împreună cu el se ridică sau cad împreună cu el".

Vă doresc tuturor, sărbători pascale cu binecuvântare! Hristos a înviat!

Noaptea Învierii nu cunoaşte somn; ea e numai veghe, împlinire şi aşteptare, întru bucuria nemărginită a biruinţei asupra morţii.

Fie ca această aşteptare şi bucurie să vă fie sporite de toate bunătăţile lui Dumnezeu şi să vă devină o necurmată „înviere lăuntrică“!

„EU SUNT O NOȚIUNE MATEMATICĂ” - PROIECT

coordonator, prof. ANA-MARIA IACOB

Seria proiectelor realizate de către elevii noștri la disciplina **matematică** se completează anul acesta cu o încercare de a-i încuraja pe elevi să analizeze noțiuni matematice dincolo de formule sau aplicații aride, făcând introspecții și analogii.

Am spicuit mai jos câteva gânduri:

Eu ∃! Cum?

Păi ∃! o Raisa care vrea și ea, săraca, să fie ≡ cu matematica.

Dar, la teză, a observat ca nici limbii romane nu-i ∈. Ea pe α nu l-a recunoscut și singura soluție a notei ei este S={5}.

Raisa Oltean

Și acum să spun de ce am ales **funcția**,
Deoarece ea are la multe probleme Soluția,
Și în plus pot spune că mă regăsesc în aceasta,
Sunt la fel de crescător ca și ea, asta basta**.**

Alex Crăciun

Am ales din matematică **unghiul**. El stă la baza tuturor formelor geometrice, dar și a lucrurilor care ne înconjoară.

În lumea reală, din punctul meu de vedere cu cât măsura unghiului e mai mare cu atât orizonturile sunt mai deschise.

Orice fac în viață privesc dintr-un anumit unghi. Asta nu înseamnă că unghiul meu e cel mai corect. Depinde de perspectiva fiecăruia.

Denys Vicol

Graficul

Graficele sunt ca plantele
Variate tipuri, diferite forme.
Graficele sunt ca păsările zburătoare
Ascendente sau descrescătoare.
Graficele sunt ca viețile oamenilor,
Începând de jos și urcând tot mai sus.
Graficele sunt ca și prieteniile
Cu puncte joase și ridicate.
...

Graficul se întinde ca ploaia
De la o extremă la alta,
De la un infinit la altul
Cuprinzând neantul ...
Are nevoie de un interval
Pentru a ajunge la final.

Ana Niorba

Semnul >

Dintre toate simbolurile matematice, am ales semnul “progresului”, un semn al dorinței continue de creștere și îmbogățire culturală, dar și materială (de ce să fiu ipocrit?!). Când am scris această consemnare am observat, total aleatoriu, că semnul “mai mare” poate înlocui cu desăvârșire paranteza deschisa în exprimarea râsetului virtual (:>), așadar semnul consacrat indică și predispoziția mea la umor, mai mult sau mai puțin performant. Totodată, semnul prezentat indică și progresul meu fizic de-a lungul vieții care, din păcate, nu se aplică și în cazul masei musculare, ci doar în cazul înălțimii.

Pe de altă parte, această “căciulă” matematică întoarsă la 90 de grade spre dreapta, reflectă și evoluția notelor mele la matematică de anul acesta (sau involuția în cazul tezei). Notele în ordine crescătoare a lunilor de școală, sunt prezentate în graficul următor:

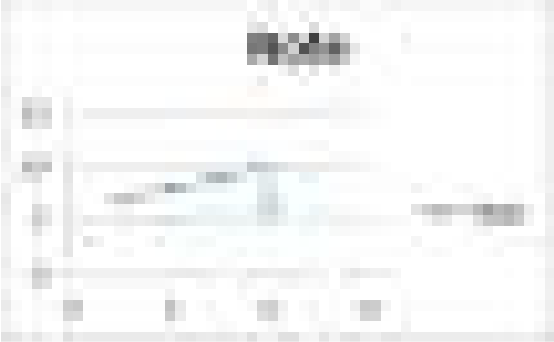

Așadar putem observa monotonia notelor de la matematică, note în ordine veridic crescătoare până la impasul din momentul de cotitură: *Teza***.**

6<10>9>8>7

Darius Liciu

Modulul

În primul rând, sunt o persoană pozitivă. Mereu încerc să privesc partea bună a lucrurilor. Când toată lumea e pesimistă și consideră că nu mai e nimic de care să te bucuri, obișnuiesc să destind atmosfera, sau dacă nu măcar încerc să binedispun lumea cu charisma mea.

Mereu când mă pun la somn după ce am avut o zi proastă, îmi spun că ‘’mâine e o zi în care poate fi mai bine’’, mă conving că doar de mine depinde ziua ce va urma și încerc sa fiu pozitiv precum |☺.

Personal, eu mă ghidez după proverbul ‘’Pentru a înflori, florile mai întâi trebuie să suporte ploaia’’, deoarece fără momentele mai puțin fericite nu ar putea sa ajungă să strălucească. Numai trecând prin momente mai dificile, putem să ajungem să apreciem momentele fericite.

Andy Iliescu

Semnul ⇔
(dacă și numai dacă)

Eu văd acest semn ca un fel de compromis în lumea matematicii. Semnul acesta presupun că mă reprezintă deoarece mă consider un bun mediator și simt că s-a făcut oarecum dreptate atunci când toți oamenii participanți într-un conflict au de câștigat în urma unor compromisuri reușite.

Acest semn reprezintă condiția necesară și suficientă în urma căreia unul dintre membri va face un anumit lucru.

Alex Paven

Și acum un gând pentru cititor: Tu cine ești?!

„OSTROVUL” - UN FILM PROFUND CARE AJUNGE LA SUFLETE

Prof. LUMINIȚA-ELENA STOENESCU

Am vizionat filmul Ostrovul împreună cu elevii clasei a X-a D, un film realizat de regizorul rus Pavel Lunghin, premiat ca cel mai bun regizor la Cannes în 1992. Filmul redă cu succes asceza monahilor obișnuiți pe drumul mântuirii. Nu am să povestesc conținutul acestui fim, cu speranța că totuși prin aceste puține cuvinte o să stârnesc cititorilor curiozitatea de a-l viziona. ”Sufletul omului este prin natura sa creștină” afirma Tertulian, un mare învățător al Bisericii. ”Ortodoxia este firea omului” spunea și Pr. Rafail Noica. ”Ostrovul” - un film eveniment, într-o lume în care filmografia face eforturi disperate să-l scoată pe Hristos de pe platourile de filmare, un film pe care se estimează că l-ar fi văzut jumătate din populația adultă a Rusiei și desigur mare parte a celorlalte popoare ortodoxe și nu numai. În film sunt puse în prim plan mândria și smerenia. Dar am să vă vorbesc doar despre smerenie care este o calitate dumnezeiască, rădăcina tuturor virtuților, demnitatea de a sta vertical în fața răutăților, de a spune ”da” până la păcat. Smerenia și dragostea sunt cheia care deschide porțile Raiului. ”Cel ce mai mult iubește, mai mult se și smerește” afirma Sfântul Sofronie Saharov de la Essex. În smerenie tot omul poate crește în iubire și cunoaștere împreună cu Dumnezeu. Omul este frumos, filocalic atunci când nevoile aproapelui devin propriile sale nevoi, când dă întâietate aproapelui său. Cine este aproapele? Tot omul cu care ne întâlnim de-a lungul vieții noastre pământești, este o împreună călătorie spre mântuire. În smerenie apare starea de jertfă, care atrage harul Duhului Sfânt, născând în sufletul omului, o mai mare dorință de a fi împreună cu Dumnezeu, de a-L iubi și de a-I împlini Voia Sfântă. Toată Scriptura, toată învățătura Mântuitorului Iisus Hristos se rezumă la porunca iubirii, iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele, ele merg mână-n mână, niciuna nu funcționează fără cealaltă. Domnul spune ”Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 29). Modelul nostru este Hristos, lumina lumii.

Toți suntem chemați la sfințenie pentru că sfințenia este starea de normalitate ”Fiți voi dar desăvârșiți precum Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este” (Matei 5, 48). Dacă mi s-ar propune să organizez un joc în care ar trebui să fim în competiție, aș propune competiția omului smerit - cel care reușește să se smerească mai mult ... dar atenție! smerenia trebuie să devină o stare permanentă a duhului nostru. Fiți biruitori!

Iată câteva impresii ale colegilor voștri despre acest film, unii dintre ei au povestit cu amănunte evenimentele din film: **Mărinică Denis, Dobridoreanu Daniel, Iruța Horea, Bociort Alex.**

Humaciu Denis - Credința are o putere imensă. Chiar dacă ai săvârșit un păcat, oricât de mare ar fi, acesta poate fi iertat prin pocăință și prin dreapta credință. Oamenii care au credință dreaptă primesc Duh Sfânt și devin săvârșitori cuvântului lui Dumnezeu printre oameni. Prin Sfintele Taine Dumnezeu le dă oamenilor liniște sufletească înainte de trecerea în viața veșnică. Oamenii nu ar trebui să fie speriați de moarte, atâta timp cât există pocăință adevărată în inima lor.

Paven Alex - După fapta tragică comisă, Anatolie rămâne la Mănăstire. Trec treizeci de ani și Anatolie prin pocăință și nevoință dobândește darul vindecării și al înainte vederii.

Vicol Denys - Filmul Ostrovul de natură religioasă, mi s-a părut unul dintre cele mai bune filme deoarece mi-a lăsat o puternică impresie în minte cu privire la acțiune. Întâmplări care m-au atins sufletește încă de la început prin frica de moarte a protagonistului care influențat de ofițerii nemți își împușcă comandantul. Finalul m-a impresionat pentru că omul după mulți ani de nevoință și căință, simte că i-a venit timpul să părăsească lumea și să meargă în veșnicie la Dumnezeu în Împărăția Cerurilor. Recomand acest film tuturor oamenilor care vor să primească răspunsuri legate de liniștirea sufletului.

Liciu Darius - Cea mai impresionantă secvență a filmului este chiar începutul în care Anatolie este determinat de naziști să-și omoare superiorul. Remușcările faptelor sale îl înrolează într-un război cumplit, în războiul sufletesc. Căința sinceră și profundă a personajului principal este atracția filmului, problemele vieții duhovnicești și ale mântuirii sunt redate cu claritate. Chiar dacă Anatolie este încercat de aspre remușcări, acesta își păstrează credința în Dumnezeu până la ieșirea la iveală a adevărului de la finalul filmului. Anatolie este iertat de cel pe care l-a împușcat cu treizeci de ani în urmă. Filmul se încheie cu moartea și drumul spre viața veșnică.

Timeriu Florin - Un film cu o încărcătură spirituală puternică.

Crăciun Alexandru - După iertarea primită de la comandant, Anatolie a simțit că poate să moară și să își încredințeze sufletul lui Dumnezeu. S-a așezat într-un coșciug și a murit dar s-a născut în veșnicie, în Împărăția lui Dumnezeu.

Rodean Andrada - Filmul Ostrovul este o adevărată peliculă iconografică care zugrăvește nevoințele spre mântuire a unor monahi obișnuiți care viețuiau într-o Mănăstire din nordul înghețat al Rusiei. Filmul este de asemenea o artă a rugăciunii, în care este redată căința sinceră a omului. Problemele vieții duhovnicești și dobândirea mântuirii sunt puse în prim plan și acest film reușește într-o mare măsură să îi determine și pe cei necredincioși să mediteze la Dumnezeu.

Dan Răzvan - Ostrovul este un film creat ca o artă a rugăciunii și este prețios pentru că realizatorii lui au redat în film credința sinceră și profundă a omului, iar calea pocăinței este o stare deosebită a sufletului care te ajută să dobândești Raiul.

Mîrza Luca - Filmul a fost interesant și frumos, nu am mai văzut astfel de filme religioase și nu am putut anticipa ce se întâmplă, am fost foarte uimit și în suspans pe tot parcursul filmului. Cea mai frumoasă parte a fost la final când a aflat că nu l-a omorât pe căpitanul lui, și consider că acel gest necugetat l-a determinat să simtă căința toată viața.

Lința Darius - Dumnezeu iartă pe oricine se pocăiește. M-a marcat dedicația cu care Anatolie își ajută monahii din Mănăstire precum și implicarea în rugăciune față de Dumnezeu, primind un har rar pe care l-a folosit să își ajute semenii fără să primească nimic în schimb.

Danciu Denisa - M-a impresionat faptul că omul Anatolie, chiar dacă a împușcat un om fiind determinat de naziști, prin credința și pocăința sa înaintea lui Dumnezeu și prin viețuirea în condiții severe și în multe lipsuri, ajunge să vindece oamenii de boli și neputințe prin rugăciunea către Dumnezeu, ajungând așa de aproape de Domnul, indiferent de fapta comisă cu ani în urmă.

Telechi Andrei - Un film foarte bun.

Niorba Ana - Din cauza crimei săvârșite în tinerețe, Anatolie se pocăiește din toată inima, zilnic cerând iertare, timp de 30 de ani lui Dumnezeu și rugându-se pentru mântuirea sufletului căpitanului său Tihon ... Scena memorabilă în care Anatolie, cuprins de o aparentă nebunie aruncă în foc cizmele călduroase ale starețului, ne arată atașamentul față de lumea materială.

INCURSIUNE ÎN ISTORIE - SIGHIȘOARA

Când spui Sighișoara te gândești la străzile înguste, pietruite, Turnul cu Ceas, Biserica din Deal, care sunt doar câteva atracții turistice în acest oraș. Sighișoara este un oraș superb, o povestire vie a istoriei, oglinda unei părți din trecutul nostru. Cel mai mult mi-a plăcut și îmi place Turnul cu Ceas care redă o panoramă minunată a orașului. Mi-a plăcut și în Târnăveni, un oraș mic, dar primitor. În această excursie am legat noi prietenii și am plecat cu amintiri foarte plăcute.

Mihaela Popescu, clasa a XII-a A

Excursia de la Sighișoara a fost una din cele mai frumoase și interesante din tot liceul. Chiar dacă am mai fost de câteva ori în acest oraș, mereu m-a fascinat și mi-a plăcut la fel ca și acum. Cele 175 de scări nu își vor pierde niciodată frumusețea. Mă bucur nespus că am putut să ajung din nou în acest oraș alături de colegii mei. Fiind una din ultimele excursii din Liceu s-a meritat pe deplin.

Alexandra Brenduşe, clasa a XII-a A

Despre această excursie pot spune că a fost o experiență inedită pe care cu siguranță nu o voi uita niciodată. Cel mai mult m-a încântat Turnul cu Ceas care se situa în inima cetății și m-a impresionat prin detaliile istorice din interiorul său. O provocare în adevăratul sens al cuvântului s-a constituit drumul parcurs spre școala din vârful cetății.

Claudiu Patcas, clasa a XII-a A

În această excursie la Sighișoara am apreciat peisajele medievale care au prins valoare cu timpul și au o importanță istorică pentru Transilvania. Sighișoara este o cetate medievală aflată. Această cetate aduce mulți turiști și este una dintre cele mai vizitate puncte turistice. Școala din vârful cetății este o școală deosebită deoarece arhitectura este medievală, iar pentru a ajunge la școală, trebuie urcate 150 de scări.

Sebastian Marcu, clasa a XII-a A

Prima dată când am intrat în cetate, mi-a atras atenția Turnul cu Ceas. Aceasta fiind construit în secolul al XIV-lea și are o înălțime de 64 de metri. Străduțele înguste, pietruite și casele înghesuite îi dau un aer de secolul XV. Pe un colț al unei case am văzut un cap de cerb, aflând ulterior că această casă se numește Casa cu Cerb, fiind una dintre cele mai vechi clădiri din Sighișoara. Aici ești înconjurat de istorie, așadar toate casele din cetate conțin o bucățică din istoria orașului.

Denis Boboi, clasa a XII-a A

Cetatea Sighișoara are o valoare istorică deosebită pentru poporul român, orașul în sine în toată splendoarea sa, este o comoară națională de mare fală. Turnul cu Ceas aflat în inima cetății este unicat, recomand din toată inima vizitarea monumentului, pentru detaliile istorice din interiorul său, dar și pentru priveliștea extraordinară aflată la înălțime, de unde poți privi orașul în toată splendoarea sa.

Raluca Guraliuc, clasa a XII-a A

În Sighișoara, am putut observa o nouă lume, o lume veche de câteva secole, cu clădiri impunătoare și un peisaj minunat, străduțe înguste pavate cu sute de ani de istorie. Dintre toate edificiile s-au remarcat cele nouă turnuri ale breslelor și ce a mai rămas dintr-un zid impunător defensiv. Excursia de la Sighișoara este una pe care o voi ține minte toată viața, mă bucur că am avut plăcerea să merg pe străduțele înguste și să observ clădirile istorice despre care am auzit multe lucruri.

Dragoș Matei, clasa a XII-a A

Sighișoara este un oraș care a reușit să mă cucerească de fiecare dată când am avut ocazia să îl vizitez. Obiectivul turistic care m-a impresionat cel mai mult a fost Turnul cu Ceas. Consider că este cel mai fotografiat obiectiv turistic de către străini. Atât în ani trecuți, cât și anul acesta, mi-a atras atenția orologiul în stare de funcționare. Am intrat în muzeul de istorie unde am putut să văd exponatele din categoriile arheologice, arta decorativă, instrumente medicale, unelte, obiecte gospodărești și arme.

Milana Ciotea, clasa a XII-a B

În prima zi am vizitat Cetatea Sighișoara, care este centrul istoric vechi al municipiului Sighișoara. Am vizitat Biserica din Deal, lângă care se află o școală care și-a început cursurile în anul 1607. Am ajuns la Biserică urcând scara acoperită care are aproximativ 170 trepte.

Marco Fenyvesi, clasa a XII-a B

Orașul m-a uimit prin curățenie și prin modul oamenilor de a se comporta cu turiștii, sunt oameni calmi și amabili. Turnul cu Ceas este simbolul orașului, dar și cel mai frumos muzeu pe care l-am vizitat vreodată, iar în vârful turnului se poate observa o panoramă fantastică a orașului. De asemenea, cu prilejul acestei excursii am vizitat și Mediașul, un oraș frumos, cu o arhitectură deosebită.

Darius Andrei Buciuman, clasa a XII-a B

Sighișoara este unul dintre cele mai frumoase orașe din România pe care le-am vizitat. Locul meu preferat este Turnul cu Ceas. Nu mă satur de această priveliște medievală, iar pozele sunt întotdeauna reușite. Cetatea Mediașului m-a impresionat profund prin frumusețea sa arhitecturală .

Mihai Sîrbu, clasa a XII-a B

A fost pentru prima dată când am vizitat Sighișoara, de foarte mult timp mi-am dorit să ajung în acest loc frumos și încărcat de istorie. Chiar am rămas plăcut surprinsă și încântată de aspectul acestui oraș. Străzile pietruite, aspectul medieval, culorile superbe care îți iau ochii, toate acestea fac deliciul orașului. Într-o casă erau amenajate câteva camere unde ți se spunea povestea lui Vlad Țepeș. Era foarte interesant amenajată toată încăperea, cu umbre pe pereți, figurine, hărți, iar pe fundal auzeai povestea lui Vlad Țepeș. La final aveai de ales între a-l considera erou sau nelegiuitor.

Raluca Adam, clasa a XI-a B

Cu toate că nu a fost prima dată când am vizitat orașul Sighișoara, am aflat lucruri noi despre acest oraș și despre istoria acestuia, care este încântătoare. Ceea ce mă impresionează la acest oraș este cromatica străzilor și a caselor Cetatea Sighișoara. Cetatea este amplasată pe malul râului Târnava Mare.

Andrada Balaj, clasa a XI- B

Sighișoara este fără îndoială un loc de poveste. Am avut ocazia să vizitez Sighișoara de doua ori și de ambele dăți mi s-a părut fascinantă mai ales datorită frumuseții arhitecturale. Este un orășel cu o energie, veselie și frumusețe uimitoare. În această excursie am vizitat Cetatea Medievală Sighișoara, Scara acoperită și Turnul cu Ceas. Am rămas impresionată de istoria acestor obiective turistice. Sighișoara este un oraș plin de culoare din toate punctele de vedere.

Renate Roșca, clasa a XI-a B

Excursia aceasta a fost una de neuitat, Mediașul m-a uimit cu arhitectura minunatelor clădiri, care ar arăta foarte bine și în orașul nostru. Să nu uităm de pozele de grup, fără de care nu putem avea parte de o excursie a la Aslan. Am fost impresionată de povestea dezvăluită de către doamna Mandae despre lăcătușii din Brașov, a căror marfă era confiscată de lăcătușii sighișoreni.

Sorina Răducan, clasa a XI-a B

Mi-a plăcut cetatea din Sighișoara, un loc minunat, desprins parcă din povești. Cetatea are ceva al ei care îți lasă o impresie bună încă de la prima vizitare, și cu siguranță îți lasă o amintire plăcută. Nu mă puteam gândi că în excursie nu va fi frumos deoarece doamna dirigintă Mandae Cristina organizează cele mai reușite excursii.

Anamaria Bujdei, clasa a XI-a B

Sighișoara, oraș situat în inima Transilvaniei cu o istorie deosebită, formează un decor parcă luat din povești. Cetatea Sighișoara este considerată și în zilele noastre ca cea mai frumoasă cetate locuită din sud-estul Europei. Străzile înguste parcă din alt veac, cu clădiri de o arhitectură aparte fac ca mașina timpului să te ducă într-o călătorie departe de cotidian. Casa bântuită m-a impresionat în mod plăcut.

Daiana Morărescu, clasa a XI-a B

Sâmbătă am vizitat Mediașul unde ne-am oprit pentru a vedea vechea primărie, Turnul Trompeților și Piața Castelului. Sighișoara este cu adevărat un muzeu în aer liber cu arhitectură impozantă. Turnul cu Ceas este un reper al orașului. Am vizitat cimitirul vechi din Sighișoara, aspect sumbru cu multe morminte din veacuri îndepărtate.

Timotei Mirăuță, clasa a XI-a B

Excursia de la Sighișoara a fost o excursie extraordinară din toate punctele de vedere. Prin intermediul acestei excursii am ajuns, pentru prima dată în orașul Sighișoara, un oraș excepțional. Acest oraș este unul mic, însă este înzestrat cu multe obiective istorice.

Primul pe care l-am vizitat a fost Turnul cu Ceas. Acolo am văzut multe exponate istorice deosebite, cum ar fi macheta orașului Sighișoara. De asemenea, am putut observa și mecanismul ceasului din turn care funcționează impecabil și datează din anul 1906. Excursia de la Sighișoara a fost una foarte frumoasă și bine organizată, dat fiind faptul că în urma acesteia am rămas cu multe amintiri plăcute.

Antoniu Szabo, clasa a XI-a A

Cel mai frumos și impresionant obiectiv turistic a fost Turnul cu Ceas. Mi-a plăcut macheta orașului dar și mecanismul ceasului. Cel mai mult m-a impresionat priveliștea din turn, de unde puteai vedea tot orașul. Excursia a fost foarte reușită și aștept alta la fel de bună.

Șerban Ponețchi, clasa a XI-a A

Mi-a plăcut enorm cetatea Sighișoarei, Turnul cu Ceas, cimitirul, clădirile istorice impunătoare și mai ales mâncarea. Cu toate acestea, aș putea spune că și Târnăveniul a fost foarte frumos, un oraș micuț, cochet și liniștit. Nu pot spune că mi-a plăcut doar destinația, ci am savurat întreaga călătorie, întregul traseu, peisajul împădurit și localitățile răzlețe.

Alexandru Vlad Radu, clasa a XI-a A

Atracțiile turistice m-au impresionat foarte mult și mi-au demonstrat ce istorie frumoasă are țara noastră. Cetatea a fost incredibilă și rezistentă, din moment ce o parte din ea s-a păstrat până în zilele noastre. Orașul Mediaș este un oraș micuț dar foarte bine modernizat. Excursia de la Sighișoara a fost un succes de care m-am bucurat pe deplin.

Alexandra Galan, clasa a XI-a B

Mi-a plăcut foarte mult în excursie și m-am simțit foarte bine, chiar nu mă așteptam să mă distrez atât de mult. Mi-am făcut amintiri frumoase pe care nu le voi uita. Totuși mi-ar plăcea să se facă excursii mai lungi decât aceasta. În concluzie, a fost o experiență frumoasă pe care aș repeta-o cu mare drag.

Andrei Cristenoiu, clasa a XI-a B

Îmi doream de mult timp să vizitez Cetatea Sighișoara, însă nu am avut ocazia până acum. Când am aflat că se va organiza o excursie la Sighișoara nu am ezitat nici o secundă să mă înscriu. Am ajuns sâmbătă dimineața pentru a avea timp să explorăm cetatea toată ziua. Mergând pe străzile cetății ne-a sărit în ochi o casă unde avea loc o expoziție în care se prezenta adevărata viață a lui Vlad Țepeș. Erau cinci încăperi, fiecare decorată diferit și aveam cinci minute de a trece dintr-o încăpere în alta pentru a se continua povestea. La sfârșitul expoziției trebuia să alegem dacă Vlad Țepeș a fost un erou sau nu, dar bineînțeles că noi toți am votat pozitiv. A fost o experiență interactivă și inedită.

Tijana Bachici, clasa a XI-a B

Această excursie a fost cea mai frumoasă și reușită dintre toate. Nu cred că există loc mai frumos decât Sighișoara, deoarece acest oraș este încărcat cu istoria țării noastre, pe care o poți resimți dacă pășești în Cetatea Sighișoara. Oamenii care s-au ocupat de pregătirea cetății, au reușit să transmită ceea ce s-a întâmplat în trecut.

Ariana-Mihaela Catana, clasa a XI-a B

Un obiectiv turistic pe care l-am vizitat în Cetatea Sighișoarei a fost Turnul cu Ceas. Acesta este considerat și Muzeul Sighișoarei deoarece cuprinde mai multe încăperi în care sunt prezente exponate foarte frumoase, bine păstrate și îngrijite. Momentul cel mai spectaculos al vizitei acestui obiectiv turistic a fost atunci când se ajunge în vârful turnului. Aici putem admira panorama fermecătoare a orașului Sighișoara.

Fabian Pașcalău, clasa a XI-a B

Fiind a doua oară când vizitez Mediașul și Sighișoara, am reușit să-mi revăd obiectivele turistice preferate, cum ar fi: Turnul cu Ceas, în care e musai să urci, fiind și simbolul Sighișoarei, acesta găzduind Muzeul de Istorie. În turn, la primul nivel se află o expoziție de arheologie, la etajul doi o expoziție de farmacie medievală, la etajul trei, fosta cameră a primarului, se află o expoziție cu mobilier medieval, la etajul patru o expoziție dedicată breslelor sighișorene, la etajul cinci se poate observa mecanismul ceasului, iar la ultimul etaj, ai parte de o priveliște a întregului oraș.

Dan Țucă-Tămaș, clasa a XI-a B

În perioada 11-13 octombrie am fost într-o excursie la Sighișoara, de fapt la Târnăveni, doar sâmbătă am vizitat Sighișoara. Am plecat spre Sighișoara, unde, ne-am plimbat prin cetate, am vizitat Turnul cu Ceas, dar și o casă bântuită. Cetatea orașului este o cetate frumoasă, bine conservată și cu multe locuri de vizitat.

Vlad Birovescu, clasa a XI-a B

Când am ajuns cu autocarul la baza cetății, nu am avut mari așteptări având în vedere că am mai vizitat Sighișoara în anii trecuți, dar a rămas exact așa cum o știam, o cetate mică, dar un loc care mă impresionează de fiecare dată când îl vizitez. Privind turnul și aproape de el Turnul Fierarilor, primăria, Biserica Mănăstirii cât și clădirile din jurul pieței, am avut senzația că o mașină a timpului mă teleportează cu câteva secole în trecut.

Răzvan Madăra, clasa a XI-a C

DEBUT POETIC

ROXANA ILONCA, clasa a X-a B

COPILĂRIE

Draga mea, te-aștept să vii
Căci îmi e dor de tine.
Însă știu și eu,
Nu ne știm prea bine.
Nu te-am evitat
Poate doar puțin am ignorat
Nici cu nepăsare
Nici cu indiferență,
Dar pur și simplu te-am ratat.
Aș fi ipocrită
Să regret acum
Și nici nu mă aștept,
Să mă ierți vreodată.
Eu totuși sper,
Să te trăiesc odată.

Dragă copilărie,
Tu n-ai plecat niciodată!
Dar m-ai părăsit crunt,
Iar mintea mi-e furată
De griji și de speranțe,
Și-apoi aruncată
Într-o prăpastie mare
Pe veci încuiată.

Acum vreau să te trăiesc
Pentru că atunci nu am știut
Și vreau să-mi amintesc
Cu mare amănunt,
Tot ce am învățat,
Cum am petrecut,
Pe cine am iubit,
Și ce am făcut.

MÂINE. ASTĂZI. IERI. MEREU.

Mâine va fi dragoste.
Mâine mă vei iubi așa cum îmi doresc
Iubire este tot ce vreau să primesc,
Sinceritate o să deslușesc
Într-un mod copilăresc.

Astăzi este dragoste.

Astăzi îmi mângâi sufletul.
Și dai din tine totul
Precum și Creatorul,
Ne-a făurit poporul.

Ieri a fost dragoste.

Ieri cu glasul mi-ai alinat tăcerea,
Cu mâna mi-ai atenuat căderea,
Ținându-mă-n brațe pururea
Și fiind a ta-n vecilea.

Mereu este dragoste.

Mereu descopăr iubire
Cu tine prin pădure,
Prin munți, văi și ape,
Nimic nu ne desparte.

SENSUL VIEȚII

DENIS HĂDĂRĂU, clasa a XII-a A

Întrebarea personală pe care și-o pune fiecare om este ,,de ce trăiesc?”, iar răspunsul acestei întrebări definitivează (permanent și temporar) sensul vieții. Dacă un om nu găsește răspunsul la această întrebare, nu înseamnă că este nihilist, ci doar că nu a căutat destul. Este imposibil să fii mereu nefericit, cum este la fel de imposibil să fi mereu fericit. Fericirea nu constă într-o persoană, un obiect, un loc... ea constă mai mult într-un amalgam de mici plăceri, care, transpuse în același concurs de împrejurări, rezultă fericirea.

Personal, ca să pot vorbi de o fericire care tinde spre absolut, trebuie să o colectivizez. Nu pot fi fericit când oamenii din jurul meu sunt constant nefericiți. Și aici nu mă refer doar la rude, prieteni, colegi, parteneri efemeri de scaun pe autobuzul cu care fac naveta, profesori etc. Mă refer la întreaga națiune română. Făcând o referire la filozofia expusă de Adolf Hitler în Mein Kampf, fericirea obștească o determină pe cea a individului. Prin fericirea națională nu mă refer la un salariu minim pe economie de n mii de euro, autostrăzi suspendate, mașini zburătoare, zgârie nori. Mă refer la spiritul și la unitatea națională. Unitatea națională care este nerenegată fără niciun drept. Citându-l pe Badea Cârțan, ,,Cine drac’ o mai văzut granița-n mijlocu’ țării?”, dar făcând referire la o altă ,,graniță-n mijlocu’ țării” și anume la cea cu Basarabia. Frații noștri de peste Prut care trăiesc într-o beznă totală și nu reușesc să vadă lumina din cauza norului de praf pe care îl ridică oligarhia deasupra lor. Da, nu pot fi pe deplin fericit până când Basarabia nu se va uni cu România, și nu pot fi fericit până și ceilalți compatrioți (fie ei din stânga sau dreapta Prutului) nu vor avea același ideal.

O altă componență a fericirii este reprezentată de credință. Tot mai mulți tineri tind spre ateism. Nu îi judec, fiecare are dreptul să creadă sau nu în Dumnezeu. Prin credință nu mă refer exclusiv la închinarea în fața unei divinități, ci la respectarea cu strictețe și sfințenie a unui cod de valori morale. Un om care nu are un crez pe care să îl respecte, este un animal. Personal, consider că intransigența este cea mai mare virtute. Valorile spirituale sunt mai presus de cele materiale. În concluzie, nu pot fi și fericit și vândut simultan.

Ca multor altor oameni, îmi place să cânt. Nu la pian, vioară, violă, violoncel, chitară, contrabas etc. Nu, îmi place să cânt pe stadion, alături de alte sute, poate chiar mii de oameni care au uitat de problemele cotidiene pentru 90 de minute, iar tot ce contează pentru ei este să își vadă echipa preferată câștigătoare. Nimic pe lume nu se compară cu un derby câștigat, un gol marcat în minutele de prelungire, un penalty ratat al adversarilor. Fotbalul e un microb de care am fost cuprins și care s-a transformat ușor-ușor în boală cronică, al cărei singur remediu este o victorie a favoriților.